

Música / L'Aplec Modernista Vallesà

CARLES BELDA

Sí, ho hem d'acceptar. Les modes s'emeten des dels centres de poder. Ara bé, esdevenen interessants quan s'adapten a un territori. El llatí vulgar es va convertir en català, oi? I la confluència de les baixades germàniques i les pujades africanes ha deixat bellíssims patis gòtics amb palmeres, de la mateixa manera que les anades al Carib i les arribades d'Àsia, van provocar l'arròs a la cubana. És ben bé que tot s'aprofita!

Si filem més prim, trobarem el meravellós cas d'en Gaudí i el seu Modernisme Aborigen. Una versió única i genuïna d'un estil força estès. M'atreviria a dir que aquest mecanisme de nostratge dels afers d'abast més ampli és etern i universal. Ens centrarem en una època i una estètica però, a Catalunya i als anys seixanta. De mica en mica, han anat apareixent troballes que ens han permès de reconstruir-ne els fets. A les Barraques de Festa Major el Jordi Pinyol i en Canyadell escampaven, fa ben bé deu anys, un cedé impagable, "Hi ha ie-ié per aquí". La portada, una portalada modernista de la Creu Alta i el contingut, un seguit de versions i cançons originals dels seixanta en català que ens van trasbalsar. "Pots sentir-me?" de l'Eurogrup, impressionant.

A més, els personatges que mostràvem interès per l'època feia anys que voltàvem Rambla amunt i avall i sospito que ens teníem clissats. Cal esmentar, especialment, un conjunt fonamental, els Midnight Specials, pal de paller d'una colla mítica. Aquest grup va ser històric per dos motius. L'un, per fer cançons amb flaires i caires d'èpoques remotes (Soul, R&B i bèsties per l'estil) i l'altre, per cantar-les, en general, en català. Cap de les dues opcions no eren gens habituals als anys noranta del segle passat. I vet aquí la llavoreta conceptual: gaudir de la cultura dels anys seixanta anglosaxona i de la pròpia cultura en sincronia.

Saltem fins el 2008 i els astres s'alineen perquè la sincronia desitjada aterri al Vallès. Amb quin model? Hores de rumiar-hi...provatures mentals, anàlisi de sistemes, revisió de les experiències...fins arribar a la visualització clara del partit: havia de ser un Aplec! Gent que s'aplega. Modernista! Al voltant de la música i estètica modernista dels anys seixanta. I Vallesà! D'àmbit comarcal. D'aquesta manera, fugiríem del feixuc model "festival de roc" i empraríem una estructura de solvència contrastada. Carlinades, el Maqui, bandolerisme i romiatges, eren el sistema.

Som-hi, doncs! Converses amb el Cèsar dels Midnight, militant als Euterpe 77, l'Oliva i el Pinyol, elements de la Sèpia Verda, d'una banda, i amb el Conjunt Badabadoc, fundació que ho havia de finançar, i el Pardal Roquer, de l'altra. Per arrodonir-ho, una Escuterada, organitzada amb traça i emergència per l'Albert Oliana, dos discjòqueis de la colla dels Midnight, dj No i Zimmer, un local amb tradició, el Capità Cola de l'Ametlla del Vallès i un cartell d'avantguarda d'en Carles Bianco.

Aprofito l'avinentesa per explicar que la idea inicial era fer-ho tot a Sabadell, però el local se'ns hi resistia i afortunadament el Vallès Oriental ens va acollir. Ho va fer durant dos anys.

En la visualització del partit que he esmentat hi havia una imatge inicial indispensable. Un estol d'escúters aplegats a la Plaça Sant

Jaume de Sabadell i la colla desdijunant al Rubion, just abans d'engegar la jornada. Fins a la tercera edició de l'Aplec Modernista Vallesà no en vaig poder gaudir. De mica en mica, hem anat teixint complicitats, connectant nodes i la colla s'ha eixamplat.

El segon Aplec el vam tornar a fer al Vallès Oriental. L'escuterada sortia de nou del Casino de La Garriga, poble on a la tarda vam passar, al cinema Alhambra, l'espectacular i alliçonadora *En Baldiri de la Costa* del Mestre Joan Capri. Va ser en col·laboració amb el Cineclub local. Al vespre, vam reincidir al Capi de l'Ametlla on van tocar els Trist Trash Duo (evolució natural dels Euterpe 77) i un dels conjunts que van causar sensació ara fa uns anys, Els Trons. Adaptaven a la nostra llengua els clàssics del garatge. El cartell el va fer el Jordi Navarro (Mod de Prats o Lenon). Tot plegat, amb la voluntat de fornir una xarxa humana i enlairar-nos.

La tercera edició de la trobada va passar al Vallès Occidental i va tenir diverses novetats. Va ser el primer cop que tenia dues jornades. Divendres hi va haver un punxada a la República de Terrassa, gestionada aleshores per la República de Sabadell, dels Ginfizz, grupuscle castellarenc il·lustrat en vinilisme de l'antigor, i l'escuterada la van començar a organitzar la colla del Soul

Portada del quart volum de Modernisme Aborigen, editat el 2011

Aplec Modernista Vallesà 22 de novembre del 2008

//Escuterada Torrista
Trobada a dos de dotze al Casino de La Garriga
(Passeig, 99)*
//Festa Sonada
a partir de les 23h al Capi**, amb Lo Pardal Roquer
+Euterpe 77+dj No+dj Zimmer. De franc.

Cartell del primer Aplec Modernista Vallesà i del Món en general

Vespa egarenc. La incorporació d'aquest club escuterista a l'Aplec ha sigut importantíssima, perquè sintonitzen de totes totes amb la filosofia general: música, festa, dinarots i país.

El 3r Aplec tenia encara més sorpreses. Tota l'activitat de tarda i vespre la vam fer al bellíssim i acollidor Pati de l'Aliança (gràcies Llorenç!), un espai on vam punxar (en Jack Slade de Barberà i servidor), on posteriorment va actuar le Petit Ramon Experimenta 3, i on durant tota l'estona es podia gaudir d'un elegant i mesurat Mercadet. Aquest Mercadet, que ja s'ha estabilitzat a la programació i que se celebra a altres Aplecs, es va iniciar mercès a la coneixença amb en Guillem Celada, botiguer entranyable, i amb el Breakaway, empresa que importa roba anglesa actual a molt bon preu. També hi havia discos i artesanía escaient. Al vespre, la Festa va seguir a la Sala amb els clàssics Trist Trash Trio, els impressionants Súrfing Sirles i els discjòqueis habituals, No i Zimmer.

Qui dia passa, any empeny i va arribar-ne el 4t. La fórmula de dos dies seguia en marxa,

i divendres vam encendre la metxa amb una exposició feta expressament pels Aplecs on es reflecteix la curta vida d'un gran grup, Els Cucs. Va ser obra d'en Marc Argenter i fou la 1a exposició d'un espai-botiga ben interessant, la Mirada. Vam tenir el plaer de contemplar-la amb una banda sonora d'alt nivell, la tria dels Pilé 45, de Caldes-Granollers (seguíem fent comarca!). En acabat, tothom cap a Terrassa, per fruir del rock-and-roll de The Cimbrelines al Berimbau (taverna de la casa Bauman) i la selecció dels Ginfizz, els Pilé 45 de nou i en Ferran Mateo, jugador local.

Dissabte, novament, escuterada del Soul Vespa, dinarot al Pati de l'Aliança, i gaudi de films arrahonencs d'època (*Parèntesi, El pa de cada dia*), trobada de *pick-ups* (aquells tocadiscos portàtils) on vam poder escoltar, a un volum raonable, vinils que comentàvem, i el Mercadet. Per arrodonir-ho, Festassa a la Sala amb els reincidents (afortunadament) Trist Trash Trio i els veïns The Canary Sect. Els discjòqueis per a l'ocasió van ser el dj No i el dj Marc Argenter.

I vet aquí el cinquè Aplec Modernista Vallesà! Com qui no vol la cosa, ja hi érem. L'any passat, també amb dues jornades, vam engegar amb els mitiquíssims Amusik Skazz Band a la Jaç Cava de Terrassa i un esbart exquisit de punxaires (Pilé 45, Early Davi i Magri), vam seguir l'endemà amb l'escuterada i vam incorporar una Matinal de Garaig, perpetrada pels incombustibles TTT a l'Impaktes Visuals. Can Capablanaca va ser, com a mutació, l'espai per a l'activitat de dinar-tarda. Allà hi vam fer el Mercadet mentre hi punxava un savi calderí de la rumba, dj Oriolet. La traca final va petar al Plural, deixant de banda el concerts de les edicions anteriors, amb la música escollida pels discjòqueis No Ficus, en Xavi Mas i l'Alba.

A més d'haver fet colla i d'haver sigut molt feliços als Aplecs, cal destacar-ne un dany col·lateral, els Modernismes Aborígens. Cada trobada ha servit per presentar un recull de perles sonores del país que seguien la filosofia que ens va encomanar el "Hi ha ie-ié per aquí". Cançons apassionants, arranjaments espaterrants, versions soterradíssimes i experiments al·lucinants que any rere any han bastit un edifici d'orgull i d'autoestima. A més, les hem anat servint amb el gust exquisit d'una dissenyadora excepcional, la Carla Garcia Paris.

S'ha creat una col·lecció de cinc discos compactes i un àlbum de records (conjunts, festes, discjòqueis, sortides en vespa i lambretta, àpats, cinema, exposicions, mercadets, brodat, xapes...) que va augmentant. Val a dir que el que us explico està inserit dins una dinàmica més àmplia. A més del grups, ja hi ha un feix de persones que poden punxar música del país amb coneixement a les sessions i colles escuteristes disposades a organitzar la gairebé obligatòria sortida amb escúter. Van tenir, i tenen, un paper molt principal els blogs especialitzats en el tema, com orio43musica.blogspot.com, potssentirme.blogspot.com, philmusical.blogspot.com, sonelsmateixos.blogspot.com, les-allnighter.blogspot.com o modernismeaborigen.blogspot.com.

A la revifalla d'aquesta manera de viure la cultura dels seixanta, i sense poder situar-ho en un abans o un després, cal esmentar com a planetes del mateix sistema solar, els Dr Octopús dj de València, en Raph Dumas de Perpinyà, les cendres del Go Lleida!, els recopilatoris del Phil Musical (alter ego de n'Òscar Dalmau) de Pop a la Catalana i un llibre definitiu sobre el modernisme nostrat, *40 Mods de les Nostres Terres* d'en Robert Abella.

Un aspecte providencial d'aquesta empresa ha estat arrelar

la festa a un grupuscle humà que visqui els dos eixos dels Aplecs, el Modernisme i el país, amb naturalitat. De mica en mica, mercès a l'estructura de miceli de la nostra societat i l'empenta que ens caracteritza, els Aplecs han anat brollant, com a bolets a tort i a dret. A hores d'ara, ja se n'han fet una vintena. Del Rosselló a l'Horta de València, del Camp de Morvedre, passant pel Sénia, al Penedès, del Bages a Osona i del Segrià al Barcelonès.

Tot escrivint, m'han acudit unes reflexions a la testa:

-Tal com sospitàvem en iniciar l'aventura, existeix una xarxa ben escampada i viva de persones que jugarien al camp del modernisme sense renunciar al país i, fins i tot, fent-ne una fructífera simbiosi.

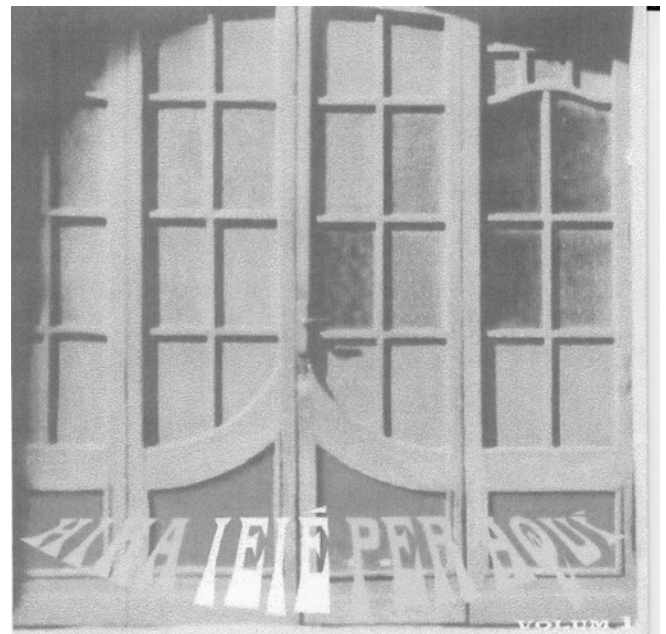
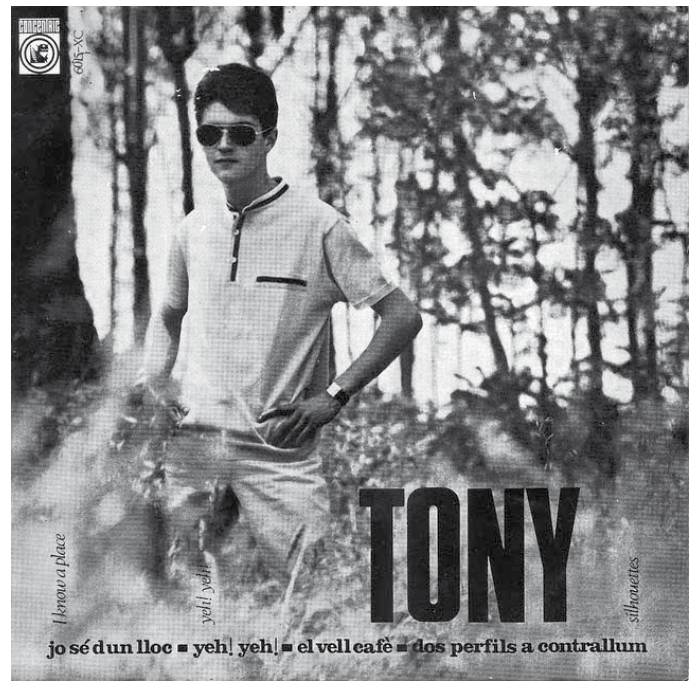
-Si es reforça, per la fusió (àpats, festa, converses, vivències...), la convivència festiva dels nodes de la xarxa, augmenta la possibilitat de gaudir-ne i es produeix un efecte en cadena.

-Cal servir-ho a la resta de modernistes aborígens, a la jovenalla que s'hi incorpora i a la població civil en general

Salut i modernor!

Modernisme Vallesà

Hi ha força proves, i molt gustoses, de l'arrelament de les noves tendències dels seixanta a la nostra comarca. El nostre país sempre ha estat al cas del que passa pel món i el tarannà inquiet que ens caracteritza ens ha fet absorbir-ho i fer-nos-ho nostre sense complexos i amb traça. Si ens fixem en l'època que ens pertoca, ja trobaríem mostres del que us esmento al vibrant EP del mestre Josep Solà, de Mollet, que incloïa una versió cantada pel Rudy Ventura, del famosíssim *Mustaphà* del Bob Azzam. Passava a ser un contundent Mustafà Català, que "tot enamorat, als quatre dies ja parlava català!"; érem al 1960. I durant tota la dècada, al Vallès, hi van florir perles impagables per l'estil. Per exemple, Els Xocs, de Terrassa, van enregistrar un altre 7" de quatre cançons d'alta volada. Amb un disseny i una imatge de primera divisió, van versionar-hi el *Tot Negre* (*Paint it black*) dels Rolling Stones, el *Més enllà* (*Milk cow blues*) i *Els bons temps on han anat* (*Where have all the times gone?*) dels Kinks. Cap a l'altra banda de la comarca, Sentmenat i Caldes, hi van aparèixer Els Drums, que amb un altre EP indispensable, ens duïen *El Submarí Groc* dels Beatles, el *Digue'm coses* (*Words of love*) d'en Buddy Holly i dues peces d'en Polnareff, *Love, please, love me* i *La Nina que diu "no"* (*La Poupée qui fait non*). Al bell mig, hi havia el sabadellenc Toni Vilaplana, cantant monumental que va gravar dos vinils petits en català. El primer el 1963, amb 4 cançons de moda adaptades amb elegància. I el segon, el 1965, contenia versions espaterrants del *Yeh Yeh!* i del *Jo sé d'un lloc* (*I know a place*), una versió exquisida de *Dos perfils a contrallum* (*Silhouettes*) i una peça original del gran Mestre Burrull. La portada del disc, és al meu parer, la millor imatge del Modernisme Aborígen. Potent i elegant.

A dalt, modernisme excels: la portada de l'EP del sabadellenc Tony, del 1965. A baix, portada del mitiquíssim i germinal Hi ah ieié per aquí.

Carles Belda. Mal alumne del Conservatori que es va reconciliar amb la música mercès a un acordió diatònic comprat un diumenge al Mercat. El gust pel ball i l'estètica dels anys seixanta feien vida paral·lela alhora al mateix cos. Per acabar-ho d'adobar, l'enamorament per la catalanitat ho empastifava tot. Fins no fa gaire, els tres àmbits no van trobar l'harmonia. Va ser gràcies als Aplecs Modernistes, impulsats, en part, pel Conjunt Badabadoc, que per fi la van trobar.